

az általános, szívélyes és meleg emberszeretet. Egy ténylegesen ritkán lakott országba kell eljutnunk, ahol több kilométernyi rossz út választja el a szomszédokat egymástól, hogy hivatlan vendégként megtapasztalhassuk, milyen vendégszerető az ember akkor, ha a közösségi érintkezést szolgáló képességét nem terhelik állandóan. (Azaz nem találkozik minden lépésnél ismeretlen emberekkel - mint ahogy egy nagyvárosban szinte csak ismeretlenekkel találkozunk...) Egy felejthetetlen élmény döbrentett rá erre.

Amerikai házaspár vendégeskedett nálam Wisconsinból. Hivatásos természetvédők, akiknek háza magányosan áll az erdőben. Éppen vacsorához ültünk, amikor megszólalt a csengő. Én kifakadtam: "Ki az már megint?!" Vendégeimet nem sokkolhattam volna jobban azzal sem, ha a legocsmányabb trágárság csúszik ki a számon. Hogy a csengő váratlan megszólalására másként, mint örömmel is lehet válaszolni, számukra botrányosan hatott.

Embertömegek összezsúfolása a nagyvárosokban bizonyára nagyban felelős azért, hogy fantáziánkban a mindig változó, eltűnő, elfedő emberi arcok között már a szomszédét sem tudjuk elviselni. Felebaráti szeretetünket a túl közeli felebarátok tömege olyannyira "felhígította", hogy az végül már nyomokban sem mutatható ki..."

xxx

Ugye, értik? Úgy vagyunk kitalálva, hogy meg akarjuk szólítani egymást. (Kapálsz, Mariskám?) De attól, hogy sokan vagyunk, megszokhatatlanul sokan, lassan már egy ilyen Csillaghegy nevű kertvárosban sem köszönnek egymásnak az emberek. (Vagy csak azok szólnak a másikhoz, akik ismerik egymást.) Holott köszönni jó, az üdvözlés kedvet csinál, a másik emberrel való néhány kedves mondat emeli az adrenalinszintet...

Amióta együtt takarítottunk, többet köszönök, engem is többen üdvözölnek. S lassan-lassan mintha szóbaállnánk egymással. Hát ezért fontos nekem a Csillaghegyi Polgári Kör Egyesület, (alapított 1912-ben) léte. A többi mind csak ráadás...

Schäffer Erzsébet